

- μὰ εἶχε καὶ ἄστυ κούτελο σὰν Κύκλωψ ἓνα μάτι
καὶ εἰς τὰ δύο χέρια του σπληνάντερα ἐκράτει,
τὰ μὲν βραστά, τὰ δὲ ψητά, τὰ δὲ τηγανισμένα,
καὶ μιὰ πεντάρα, Περικλῆ, ἔπουλούσε τὸ καθένα.
- Π.—Καὶ σὺ δὲν τὰ ἁκακάρωσες;
- Φ.— Δὲν ἔτρωμαζα καθόλου,
ἂν κ' εἶχα μ' ἀντιπρόσωπον νὰ κάμω τοῦ διαβόλου,
κ' εὐθύς τὸν ἐπλησίασα καὶ τοῦπα «Καλησπέρα!»
γιὰ νὰ τοῦ πάρω, Περικλῆ, μὲ τρόπο τὸν ἄερα.
- Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;
- Φ.— Παρόλ ντοννέρο... κ' ἐκεῖνο τὸ γὰρῖδουρι
ἀρπάζει δὴ σπληνάντερα καὶ μὲ κτυπᾷ ἴσθι μούρη.
- Π.—Χριστέ καὶ Παναγία μου!...
- Φ.— Ἐγὼ δὲν βγάζω λόγο
καὶ πέρνω τὰ σπληνάντερα καὶ ἴσθι σιγμὴ τὰ τρώγω.
- Π.—Κι' αὐτός;
- Φ.— Μὲ περιέργειαν ἄστυ μάτια μὲ κτυτᾷ
καὶ δεκαπέντε ἄντερα ἄστυ μούτρα μου τινάζει.
- Π.—Καὶ σὺ;
- Τὰ ἔφαγα κ' αὐτά, χωρὶς νὰ βγάλω λέξι,
κ' ἐκεῖνος μοῦ ἐπέταξε καὶ ἄλλα δεκαῆξι.
- Π.—Καὶ ὕστερα;
- Φ.— Μ' ἐρώτησε ποιαὶ εἶν' ἐδῶ ἢ χήραις,
γιατὶ πρὸ πάντων κνηγᾷ αὐταῖς τῆς κακομοίρας.
Καὶ τᾶκουσαν καὶ τῶμαθαν ἢ χήραις ἢ καυμέναις,
καὶ τρέχουν ὅλαις σύντροφο νὰ βροῦν λαχταρισμέναις
καὶ γίνεται κατακλυσμὸς καὶ τόση τρικυμία
καὶ ἄστυ φτεροῦ εὐρίσκειται καὶ ἢ Ἀστυνομία
καὶ ὁμιλοῦν ἐδῶ κ' ἐκεῖ περὶ ἄντεριώνης,
καὶ πηλαλεῖ ὁ Στάϊκος κ' ὁ Φὸν Κολοκοτρώνης,
καὶ ὅπου εὐρουν ἄντερο τὸ πέρνουν, τὸ κτυτᾷζον,
καὶ τοῦ ἐντέρου ἔπειτα τὸ εἶδος ἐξετάζον
καὶ δὸς του πρὸ τρεχάματα καὶ δὸς του πῆγαιν' ἔλα
κ' ὅλο τὸν κόσμον, Περικλῆ, τὸν ἔχει πιάσει τρέλλα,
κ' ἀνεστατώθη μὲ τὸν Ζὰκ παντὸς ἄστυ οἴκος
καὶ ἢ γυναῖκες κρύβονται κ' ὁ τρυφερός Στεφῆκος,
κ' ἐξορκισμῶν ἀκούεται μεγάλο συναξάρι
καὶ οὔτε ἄντερα πουλοῦν σὰν πρῶτα ἄστυ παζάρι.
- Π.—Σὲ ποιοὺς καιροὺς ἐφθάσαμε;...
- Φ.— Ἴδου τον!.. νάτος! νάτος!..
- Π.—Ἦ ἀδελφέ μου, κρύψε με κ' ἐχάθην κατὰ κράτος.
- Φ.—Μωρὲ κουράγιο, Περικλῆ, μὴν κάνης σὰν κοπέλα.
- Π.—Αὐτά, βρὲ, εἶναι ἄντερα, δὲν εἶναι παῖξε γέλα.
- Φ.—Κοφφίνι βλέπω νὰ κρατῆ μὲ ἄντερα γεμάτο
καὶ ὅπου δῆ ποδόγυρο τρυπώνει ἀπὸ κάτω
κ' εἰσέρχεται ἄστυ εἰς ἓνα κ' ἄλλο σπῆτι
κ' ὅπου σ' εὐρῆ μιὰ μυρωδιὰ σοῦ βάζει μὲς ἴσθι μύτη
καὶ σὺ μ' αὐτῇ τῇ μυρωδιᾷ μαγεύεις ἔν τῷ ἄμα
καὶ τότε ἐκεῖνος, Περικλῆ, φοράει μία κάμα
κ' εὐθύς σοῦ χύνει τ' ἄντερα, χωρὶς νὰ ἐννοήσης
ἂν τῆς κοιλίας σου φορικτὰς ὑπέστης ἐγχειρήσεις.
Κι' ὅταν συνέλθης ἔπειτα τὰ μάτια λίγο τρίβεις
καὶ γιὰ νὰ δῆς καλλίτερα τὴν κεφαλὴν σου σκύβεις,
καὶ τότε πλέον, Περικλῆ, βαβαὶ καὶ ὠϊμένα,
κτυτᾷεις πῶς ἐντόσθιον δὲν σοῦ μινε κανένα,
καὶ ἀπορεῖς κ' ἐξίστασαι καὶ χάνεις τὴν μιλιὰ σου
καὶ πέρνεις τὰ ἐντόσθια καὶ πᾶς εἰς τὴ δουλειὰ σου.
- Π.—Χριστέ καὶ Παναγία μου!..
- Φ.— Ὅποια μαῦρα σκότη!..

Ἦ νάτος!...νάτος!..μοῦ πετᾷ μιὰς Λαίδης τὸ σηκότι.
Σ' εὐχαριστῶ...

- Π.— Μὲ ποιόν, ἴμιεις;
- Φ.— Μετὰ τοῦ Ἰακώβου.
- Π.— Ἰαγγιῶ καὶ σπαρταρῶ ἐκ τοῦ μεγάλου φόβου.
- Φ.— Μὴν τρέμης ἔτσι, Περικλῆ κ' ἐλθέ νὰ σὲ συστήσω.
- Π.— Ἦ μὴν τὸ κάμης, Φασουλῆ, διότι θ' ἀρρωστήσω.
- Φ.— Ἐλθέ, ὦ Ζὰκ, τὸν Περικλῆ καλὰ νὰ τὸν γνωρίσης
καὶ μιὰν χάριν σοῦ ζητῶ νὰ μὴν τὸν ξεντερίσης.
- Π.— Ἴδου!.. τὸν βλέπω... ἔρχεται...
- Φ.— Χωρὶς τρομάρα στέκα...
ἔσ' εἶσαι ἄνδρας, Περικλῆ, δὲν εἶσαι, βρὲ, γυναῖκα.
Ἐκεῖνος βγάξει τᾶκτι του εἰς τῆς γυναῖκες μόνο
καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἔργον του κ' ἐγὼ τὸν δικαίονω,
καὶ πρόπει ὅ,τι ἔκαμε νὰ ἰώχη γιὰ τιμὴ του,
γιατὶ κ' ἐγὼ, ἂν ἔπερνα ποτὲ τὴ δύναμί του,
μὲ λύσσα θὰ ξεντέριζα γυναῖκες κάθε τόσο
ἀπὸ τὰ ποδοφούστανα τὸν κόσμον νὰ γλυτώσω.
- Π.— Ἴδέ... ἀπλόνει, Φασουλῆ, τὰς μιὰρας του χεῖρας
καὶ μοῦ προσφέρει τᾶντερο μιὰς ὠραίας χήρας.
- Φ.— Φάτο ἀμέσως, Περικλῆ, μὰ δῶσε καὶ σ' ἐμένα.
- Π.— Ἴδου... ἴδου, βρὲ Φασουλῆ, μοῦ ρίχνει κ' ἄλλο ἓνα.
- Φ.— Φάτο κ' αὐτὸ καὶ χόρτασε, ὦ ἄνθρωπε τῆς πείνας,
μὲ διαφορῶν γυναικῶν ἐντόσθια καὶ σπλήνας.
- Π.— Μοῦ ρίχνει κ' ἄλλα, Φασουλῆ... Χριστέ καὶ Παναγία!
- Φ.— Ἦ λύσσα!... ὦ ἐκδίκησις... ὦ ἀνθρωποφαγία!...
μυρίζει κρέας θηλυκό... τὰ χέρια μου δαγκάνω...
ἀντεροβγάλτης ἔγινα... κομμᾶτια θὰ σᾶς κάνω...
Κρυφθῆτε, χῆραι ὄσαι καὶ ὕπανδροι καὶ κόραι...
- Π.— Ὅρσε λοιπὸν δὴ δαγκωνιάς ἄστυ σβέρκο, αἰμοβόρε,

Πολίτου Λεξικὸν
Ἐγκυκλοπαιδικόν.

Ἐξεδόθη τέλος πάντων τὸ φυλλάδιον τὸ πρῶτον
τοῦ σπουδαίου τούτου ἔργου, ποῦ παντοῦ θὰ κάμη κρότον,
μὲ πολλὴν φιλοκαλίαν καὶ εἰκόνας διαφορῶν
κ' εἰς αὐτὸ καθεὶς εὐρίσκει τεχνικοὺς ἢ ἄλλους ὄρους,
λέξεις κ' ἄρθρα, ἐκπληροῦντα τὰς δυσκόλους ἀπαιτήσεις
καὶ τοῦ μᾶλλον στρυφνοτέρου ὅπου ἔπλασεν ἢ φύσις.
Ἦθεν συνδρομῆς μεγάλης λεξικὸν τοιοῦτον δεῖται
καὶ σᾶς συνιστῶ ἀμέσως νὰ τὸ πάρετε νὰ δῆτε.

Νέον σύγγραμμα ἴφθηνόν
τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν.

Εἰς γνῶσιν τώρα φέρομεν τοῦ καθενὸς κυρίου
πῶς ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς ἢ νέα ἱστορία
τοῦ γλαφεροῦ Καμπούρογλου, ἀλλὰ τοῦ Δημητρίου,
μὲ ἀνθηρὰς περιγραφὰς κ' ἀνέκδοτα μυθία.
Κι' εἰς ταύτην ζωγραφίζεται μὲ χρῶμα ζωηρὸν
ἢ Κεκρωπία ἢ κλεινὴ ἄστυ πρῶτόν της καιρόν.